

עין משפט נר מצוה
קנ א מיי פ"ב מהל' ספמ"ט הלכה י וע"ש, ופי"ג שם הלכה ג: בב מ"י פרק ד שם הלכה י וע"ש: קר דה מיי פי"ד שם הלכה ג:

תורה אור השלם

- בי נפש הקשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על גושותיכם בי היום הוא בגוף יכפר:

ויקרא יז, יא

מוסף רש"י

יחזור הכשר ויקבל.
אז כוונתו ליה דפסול טושה שריים, לשמעטין האי טמא דשלא במקומו לאו מקומו דמי לפיכך לא עשאו שריים, ואי סגינא ליה דשלא במקומו מקומו דמי ויהיט לה זריקה גמורה כדאס פסול, לשמעטין דלחן פסול טושה שריים:
יחזור הכשר ויקבל.
וחזק הכשר, שאין מתחננת על אלן פוסלתו בקבלה לפי שאין ראוין לה, ואין מחשבה פוסלת אלא כמי שראוי לעבודה, דכתיב (ויקרא ז) המקריב וכו' לא יחשב, כדאין להקריבה כהנוז מנדר (דקטן כב) במי שראוי לעבודה. למעוטי אחר מן הפסולין:
ובדבר הראוי לעבודה, כגון מנחת חטין, אכל מנחת העומר על שעורים אינה ראויה אלא לעבודה וז כגדל להטיר ולא משום קרבן אחריו, ואי משום מנחת חטויה, לאו ראויה היא, דמנחת חטויה קמה ושל עומר גרס, ועוד ולא עושה היא, דלכרר עון אחריו, והאי דפסלה מחשבה מנחת קנאות משום דחשבה קריית חטות (מנחות ה) לפיכך הו' פוסלת.
את הקרבן במחשבה, אם שחטויה במחשבה (וח' למט וחו' למקומו, דקדוילין ורואין לעבודה וז מחשבתו מחשבה (דקטן לא):

שיטה מקובצת

ובמקום הראוי לעבודה, פ"ב טמן שגומע המנחה.
וא"ת חוסר ליה טמאן פלוני (דחיו' ורואין) וחי' ליה כליה מחשב לזרוק על הרצף ולא פסלה דה מחשבה, וי"ל דקמ"ל דע"ג דבר הקטרה הוא כדמנחת לקמן (ע"ג) לגבי קומץ האילן ואינו ראוי לשאר עבודות לא פסול כהו מחשבה:
תו"ד"ח אביר שמואל ב"ו תיר דא יאזי רבי' וכו'.
ג"כ דאין לא חימא הכי אס טמא מנימימר כפי' הקוטרס דמחזן פגמים מקומו דמי (וח' וי"ח) (י"ח) (סא) תו"ד"ח חבא וכו' הוראין ופירא פ"ג דאין לא חימא הכי אס טמא דמיו טמא ופלא במקומו וסיון דמרי דמיו הו' איתו טושה שריס ואע"ג דדמיו אחר טושה שריס, דהכלל דהמשעה מלי מוריקא (וכל' שהריקה עשויה יחסי כדכשר היא פוסלת שאר היס רואטו) ועושה שריס.
ופריך ודאין דמיו סיון דלמנחת שלא במקומו מקומו וכלגד שיהא מנחת בי יריה' פסול הו' ליה זריקה פסול לחוד כבילי שנתנו פסול ואין כלל דמיו אחר וחי' מנח כליה טמא פסול במקומו דמיו ליה דמיו ולת ליה תקנתיה:

כו:

אמר שמואל פסול בשר אבץ בעלים נתכפרו. נראה דקאי אניתנין למעלה שנתנן למטה ולמטה שנתנן למעלה אבל אניתנין על גבי הכבש לא קאי דנחא כולי עלמא מודו דשלא א^[א] במקומו דלאו כמקומו דמי אע"ג דפ' המנחה מקדש (לקמן פו.) מרבה כבש כמנחה לענין קידוש דאס עלו לא ירדו וצפ'

כל המנחות (מנחות יז:) לענין הקטרה דהמעלה מכולן ע"ג הכבש לר' יוחנן חייב מ"מ לענין דמים לא מלינו כשום מקוס כבש כמנחה דלקמן צפ' קדשי קדשים (דף סד:) גבי עולה וגבי חטאת ממעטין מדכתיב י^[ב] קיר המנחה ולא קיר הכבש ועל כרחין שמואל לאו אכילה מילתיה י^[ג] קאי דניתנין צפנים שנתנן בחזן ובחזן שנתנו צפנים לכ"ע לאו כמקומן דמי כדמוכה פ' כל הפסולין לקמן בסופו (דף לה:) דל"ר יהודה חישב להניח דמו למחר פסול דסבך מחשבה כמעשה ופריך (שם לו.) וליפלוג כסיפא על ניתנין למטה שחשב ליתנן למעלה שיהא פסול ומשני קסבר ר' יהודה שלא במקומו כמקומו דמי^[ד] (תוספות) והשתא אמאי הדר פריך וליפלוג ר' יהודה כגמל הניתנין צפנים בחזן ובחזן צפנים אלמא דהני א^[ה] [לכ"ע] שלא במקומו מיקרי (ע"כ) ומיהו לקמן פירש בקונטרס דהניתנין בחזן שחישב ליתן צפנים דוקא קמקשי דהתם ודאי אי הוה יריצ חטאת חילויה צפנים מיפסלא דכתיב ו^[ו] וכל חטאת אשר יוצא וגו' אבל מחישב ליתן הניתנין צפנים בחזן לא פריך וכן מוכיח א^[ז] מדקמשני קסבר רבי יהודה צעינן מקוס שהוא א^[ח] משולש דבס וצבשר וצא"ממורים פירוש דגבי מחשבת חזן למקומו כתיב שלישי ודרשינן שיהא אותו (שלישי) חזן למקומו משולש דבס ובשר וא"ממורים שהיה א^[ט] מותר בו דהיינו חזן לעזרה ממש כצשעת היתר הצמות נשתלש בכל אלה (תוספות) והותר שם לאפוקי פנים שלא הותרו מעולם ליכנס שלשתן דדס חטאת אסור דכתיב וכל חטאת אשר יוצא מדמה וכן א"ממורין כתיב ועולה לא יעלו עליו (ע"כ) וא"מיתנין צפנים שנתנן בחזן לא פריך האי שינויא ומיהו מלינו למימר דבעי' נמי שיהא המחשבה א^[י] במקוס משולש דעד דאי לאו הכי למ"ד א^[י] שלא במקומו לאו כמקומו דמי מאי הוה משני מצפנים אחזן מיהו ר' יהודה אית ליה כמקומו דמי וגראה א^[יא] (תוס') ור' יוחנן דלמר כמנין שלא במקומו לאו כמקומו דמי היינו דוקא לרנצן אבל לר' יהודה אית ליה כמקומו דמי אפי' לר' יוחנן כדמשני פרק כל הפסולין (גס זה שם) על ניתנין למעלה למטה ולמטה למעלה וה"ה דסבך כן צנייתים צפנים שנתנן בחזן והתם לא פריך אלא מנייתים בחזן שנתנן צפנים דוקא דרפי' רש"י משום דנפסל צשעה שהוצא צהיכל וא"כ מצי שמואל קאי אכילתו אבל לא מצי למימר כמקומו דמי על בחזן שנתנו לפניס שנפסל צביאחו צהיכל קודם שנתמן על מנחה הזהב (ע"כ:) (הגה"ה) ועוד נראה דעל כרחין כבש נמי כמקומו דמי מדלא פריך לקמן ו^[יב] דליפלוג ר' יהודה אחישב ליתנו על גבי כבש וכי חימא משום דיאספנו ואין כאן צית מיחוש א^[יג] מחשבה דהרי צחשב לשפוך מן הכלי על הרצפה יאספנו לכ"ע הא לקמן אמר' דלר' יהודה לא יאספנו היכא דקלט' מנחה וא"כ מהאי טעמא לא יאספנו מעל גבי כבש דכבש מקדש פסולין כמנחה ומיהו כיון דפרשיטת לעיל דלענין דמים לא הוי כבש כמנחה לא קלטיה ויאספנו ומיהו על כרחיך אכבש נמי קאי שמואל דלקמן כשמעתינן פריך ור' יוחנן אי שלא במקומו לאו כמקומו דמי א"כ זריקתו אינה כלום ליהוי כנשפך מן הכלי על הרצפה ויאספנו משמע לשמואל ולריש לקיש דלמרני שלא במקומו כמקומו דמי ניחא

ואמאי לדידהו נמי תיקשי מנייתנין על גבי הכבש ומנייתנין צפנים כמקומו דמי לא שייך למיפרכ אמאי (לדידהו נמי תיקשי מנייתנין על גבי כבש ומנייתנים צפנים בחזן קוס') פסול נימא יאספנו שהרי בלא ניתנין על מנחה הזהב כבר נפסל צביאחו צהיכל ואפי' נשפך שם לא יחא כשר לאספנו. ע"כ הג"ה:
לכפרה נתתיו ו**לא** דלבר אחר. כעלמא (לקמן דף מו.) דרשינן לכפרה נתתיו ולא למעילה:
ואי שלא במקומו במקומו דמי אמה אי יחזור הכשר ויקבץ. מימא דלקמן צפ' התערוצת (דף עט:) תנן הניתנין למטה שנתעברו צנייתנין למעלה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את הניתנין א^[יג] למטה כאליו הן מים ויחזור ויתן למטה דייק א^[יד] מינה בגמרא (לקמן פ. דר' אליעזר סבך יש צילה והשתא אמאי יחזור ויתן למטה הרי כבר נתכפר וי"ל כיון דאית ליה רואים כאליו הן מים לא הוי כמכופר ולא א^[יז] יריצ ליה לשם כפרת התחמזן ומיהו קשה לרנצן דלית להו רואין ומשמע התם לרנצן יחזור ויתן למטה דקמני (לקמן פ:) נתן למעלה ולא נמלך א^[יח] (כשר:) **הבא** במאי עסקינן דיהביה פבול. מימא א^[יח] אס כן אפילו נתן כמקומו נמי וי"ל דהאי פסול היינו טמא דאיימי ציה א^[יח] ^ו לעיל ואי ירציה כמקומו כולי עלמא מודי דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדלמר צפ"ק דמעילה (דף ה:) דאין לך עושה שריים ופסול אלא טמא הואיל ומרצה בקרבן יציבור וחוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

גב' אמר שמואל פסול. דקמני ממני' אכשר קאי אבל צעלים נתכפרו:
על המנחה א^[א]. כל המנחה שזה לענין כפרה:
לכפרה נחטיו א. הקשיתי א^[ב] כל מקומות המנחה שוין ולא לדבר אחר שהתא זריקה חשובה להסיר זה צשר דזריקה הוא דשריא לה דכתיב ודס וצחיק ישפך והדר והבשר א^[ג] תאכל (דברים יז:)
יחזור הכשר ויקבל. יחזור כהן הכשר לקבלה ויקבל כדי ממנ' א^[ד] מן הצהמה ויחזור ויתן במקומו. וקס"ד השתא דעד השתא צכהן כשר נמי איירי והאי הכשר דקמני כדי נספה:
למה לי יחזור. הלא נתכפרו:
וכי חימא להסיר צשר צאנינא. דזריקה הוא דשריא לה:
ומי אינא זריקה דלא מיפפרא. כגון הך כתיבייתא דלאו לכפרה אמאי דהא איכפר בקמייתא:
אי דירציה. שלא במקומו כהן כשר הכי נמי דלא צעי יחזור ויקבל:
הלא במאי עסקינן דירציה פסול. דהא דקמני נתנו על גבי הכבש ארישא קאי דקמני כל הפסולים ששחטו כו' וכוזנן שקיבלו את הדס כו' ועלה קאי נתנו על גבי הכבש כו' צפ"ג:
וליהוי דחוי. כיון דלמר' א^[ה] שלא במקומו כמקומו דמי וכלצד שיהא מנחה כי ירציה פסול הויה לה זריקה פסולה כלינו פסול פסול כמקומו ומיהו כל הדס דחוי ולא מיהוי ליה מו תקנתא:
דאס סגן. צההיא דא^[ו] וכוזנן שקבלו. את הדס ואפסולין קאי שקבלו את הדס כמחשבת אכילת צשר חזן לזמנו או חזן למקומו:
אס יש דס הנפש. עוד צלואר צהמה יחזור הכשר ויקבל מן הדס ויתן שלא כמחשבה וכשר למחשבה דחשיב עלה קמא לא נפסל א^[ז] דכיון דאינו ראוי לעבודה אין מחשבתו מחשבה:
קבלו אין. הוא דאית ליה תקנתא א^[ח]:
מאי טעמא לאו משום. דזריקה פסולה משויא ליה דחוי

משום דגמר כפרתו:
לא. הא דדייקינן זרקו א^[א] משום דמיפסיל במחשבה דהא צעושה מחשבה א^[ב] קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא:
א"ס. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל ועוד מי פסל א^[ג] כמחשבת כהן פסול:
נמי שראוי לעבודה. כהן כשר:
ובדבר הראוי לעבודה. מנחת חטים א^[ד] לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א^[ה] ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש במנחות (דף ה:) **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול במחשבה:
אלא אימא שחטו לא. שאס שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין א^[ו] מחשבתן:
מינא. צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטטמן כשרה לפיכך הן א^[ז] פסולין במחשבה:
הא קמ"ל. הא דקמני וכוזנן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו:
כדירצא. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה:
חישב. כהן כשר:
ליסן אס הנייתנין כו'. שחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו:
לאחר כשר. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היום כשר א^[ח] ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס דפסול כשר הוא דזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין במשנה א^[ט] כל הפסולין (לקמן לו.) אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן:
חזר וחישב. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו:
חזן

משום דגמר כפרתו:
לא. הא דדייקינן זרקו א^[א] משום דמיפסיל במחשבה דהא צעושה מחשבה א^[ב] קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא:
א"ס. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל ועוד מי פסל א^[ג] כמחשבת כהן פסול:
נמי שראוי לעבודה. כהן כשר:
ובדבר הראוי לעבודה. מנחת חטים א^[ד] לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א^[ה] ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש במנחות (דף ה:) **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול במחשבה:
אלא אימא שחטו לא. שאס שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין א^[ו] מחשבתן:
מינא. צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטטמן כשרה לפיכך הן א^[ז] פסולין במחשבה:
הא קמ"ל. הא דקמני וכוזנן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו:
כדירצא. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה:
חישב. כהן כשר:
ליסן אס הנייתנין כו'. שחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו:
לאחר כשר. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היום כשר א^[ח] ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס דפסול כשר הוא דזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין במשנה א^[ט] כל הפסולין (לקמן לו.) אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן:
חזר וחישב. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו:
חזן

משום דגמר כפרתו:
לא. הא דדייקינן זרקו א^[א] משום דמיפסיל במחשבה דהא צעושה מחשבה א^[ב] קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא:
א"ס. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל ועוד מי פסל א^[ג] כמחשבת כהן פסול:
נמי שראוי לעבודה. כהן כשר:
ובדבר הראוי לעבודה. מנחת חטים א^[ד] לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א^[ה] ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש במנחות (דף ה:) **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול במחשבה:
אלא אימא שחטו לא. שאס שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין א^[ו] מחשבתן:
מינא. צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטטמן כשרה לפיכך הן א^[ז] פסולין במחשבה:
הא קמ"ל. הא דקמני וכוזנן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו:
כדירצא. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה:
חישב. כהן כשר:
ליסן אס הנייתנין כו'. שחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו:
לאחר כשר. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היום כשר א^[ח] ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס דפסול כשר הוא דזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין במשנה א^[ט] כל הפסולין (לקמן לו.) אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן:
חזר וחישב. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו:
חזן

משום דגמר כפרתו:
לא. הא דדייקינן זרקו א^[א] משום דמיפסיל במחשבה דהא צעושה מחשבה א^[ב] קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא:
א"ס. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל ועוד מי פסל א^[ג] כמחשבת כהן פסול:
נמי שראוי לעבודה. כהן כשר:
ובדבר הראוי לעבודה. מנחת חטים א^[ד] לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א^[ה] ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש במנחות (דף ה:) **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול במחשבה:
אלא אימא שחטו לא. שאס שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין א^[ו] מחשבתן:
מינא. צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטטמן כשרה לפיכך הן א^[ז] פסולין במחשבה:
הא קמ"ל. הא דקמני וכוזנן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו:
כדירצא. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה:
חישב. כהן כשר:
ליסן אס הנייתנין כו'. שחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו:
לאחר כשר. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היום כשר א^[ח] ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס דפסול כשר הוא דזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין במשנה א^[ט] כל הפסולין (לקמן לו.) אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן:
חזר וחישב. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו:
חזן

משום דגמר כפרתו:
לא. הא דדייקינן זרקו א^[א] משום דמיפסיל במחשבה דהא צעושה מחשבה א^[ב] קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא:
א"ס. דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל במחשבה ליפסיל ועוד מי פסל א^[ג] כמחשבת כהן פסול:
נמי שראוי לעבודה. כהן כשר:
ובדבר הראוי לעבודה. מנחת חטים א^[ד] לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א^[ה] ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש במנחות (דף ה:) **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול במחשבה:
אלא אימא שחטו לא. שאס שחטו פסול במחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין א^[ו] מחשבתן:
מינא. צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטטמן כשרה לפיכך הן א^[ז] פסולין במחשבה:
הא קמ"ל. הא דקמני וכוזנן שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין במחשבה אבל בקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו:
כדירצא. דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה:
חישב. כהן כשר:
ליסן אס הנייתנין כו'. שחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו:
לאחר כשר. אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היום כשר א^[ח] ואי נמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס דפסול כשר הוא דזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין במשנה א^[ט] כל הפסולין (לקמן לו.) אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן:
חזר וחישב. בעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייבין כרת על אכילתו:
חזן

מסורת הש"ס

א) ע' ת"כ אחרי פרש' ז ה"ה, א) לקמן לה, א) מנחת ה' ת"כ צו פרש' ח ה"ה, ד) לקמן לא, א) לקמן לו, א) ת' השיך לכאן הוא ברך כו. ד"ה יצא ע"יש בש"נ אות כו. (א) פסחים עז, א) מנחות ה, א) ויקרא ו כג, א) צ"ל לקמן לא:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה על המנחה לכפר כל:
ב) ד"ה לכפרה וכו' דכל:
ג) ד"ה יחזור וכו' כדי ממנ' דמנו מן הצהמה:
ד) ד"ה א"ס דמחשבת וכו' מי פסל מחשבה בפרך פסול:
ה) ד"ה אלא וכו' כמחשבתן:
ו) ד"ה מנעל וכו' הן פוסלין במחשבה:
ז) ד"ה לאחר וכו' דאי נמי וכו' צנשנה דכל:

גליון הש"ס

נמ' אבל בעלים נתכפרו. ע"י לקמן דף נב ע"ב וכתום' שם ד"ה אות' שם לכפרה נתתיו. ע"ין לקמן לה ע"א מוספות ד"ה ויפסר:

שינויי נוסחאות

א) צ"ל דמיפסיל (ששכ"י):
ב) נתתיו. לכפרה הקושתי צ"ל (ב"ש):
ג) דאמרת (כתה"י דר"ח):
ד) בזהרית וכולן ה"א (ששכ"י):
ה) צ"ל מיפסיל (ששכ"י):
ו) צש"מ טסף הא זרקו הקן פסולין לא חגי ברו תקנתא, משום דבזריקה הוי הכפרה ואז משוי ליה דחיוי דרפי' א) לא לאו משום דהוי דחיוי אלא משום כו' (ששכ"י) א) צ"ל בזה"ה (ששכ"י) א) צמתי' דמי' דאינה ראויה אלא לעבודה וז בלבד (דבדב החדש) [דחדש דבר] אסור הוא ובתרי' ממשקח ישראל. וכן הוא צש"מ ושם טסף פ"א אע"ג דמנחת קנאות באה מן השעורים התם קמה הכא פסולת:
א) במשנה בפ' כל (ק"ט):
ב) דשלא במקומו לאו (ש"ח):
ג) מינת מדכתוב לימא צד"ו:
ד) צ"ל מתניתין (ש"ח):
ה) דין י"א דמי ופתי' חזן וליפלוג ביניהון צפנים שנתנו בחזן, והשתא וכו' (גמיון) א) דבדני שלא במקומו מודה, צ"ל וצד"ת מדפס צ"א וטעם הוא (צ"ק וינצ"ח) א) דין צ"ל מוכח (צ"ק):
ו) צ"ל שיהא (ש"ח):
ז) מינת שהיה מותר בו מתקוס (ש"ח):
ח) י"א דין צד"ו ונליה אמא מחשבה. ויט' לקמן טז ע"א צש"י אות ח, וינצ"ח צ"ק שיהא אמקום, עש"ב:
ב) חז"נ כ' דחא ר"ת לפי מאי דפרישית. וכן שם יוסף וגו' קשי' צבילו כשטו דר"ל לזאן דאמר, וסיוני ר' יוחנן דלקמן, עש"ב:
א) מינת וגראה ממחן (ג"ש וינצ"ח):
ב) מיהוש מחשבת פסול דהרי הוא בחשבש וכו' דהאפסנו לכ"ע כו' צ"ל (ש"ח):
ג) צנשנה שם אמא את התחתונים למעלה כאילו וכו' (הגמרא):
ד) ב"ר דייק בגמרא צ"ל, דמכרייתא דייק ולא פ"צ ועיקר (תח"א ס"ו סק"ג ע"ש), ועי' צ"ק ופ"מ:
ה) מינת פסול מאן דבר שמה ופ"ה דקאי ארישא דקמני כו' וחימא א"כ אמאי קמני הניתנים למטה שנתנם מלמעלה אפילו נתן כו' צ"ל (ש"ח):
ו) ב"ר ביה לעיל דאית ליה ריצוי בקרבן יציבור הלכך אי דיהבי במקומו כו' דהוי דחוי כל הדס ולא יחזור הכשר ויקבל כו' צ"ל (ש"ח):
ז) ב"ר מינת חטס וי"ד כמתי' אין צדוות כלל: